

Mál nr. 58/2018**M og
Vátryggingafélagið V vegna forfallatryggingar greiðslukortatryggingar.****Gildissvið ákvæðis í vátryggingarskilmálum vegna ferðakostnaðar.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 10.2.2018, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 8.3.2018.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi forfallast í ferð sem hún hugðist fara í erlendis 10. september 2017. V greiddi bætur til M úr forfallatryggingu greiðslukortatryggingar hennar að hluta, þ.e. kostnaðar við flug og hótलगistingu á einum stað. V hefur hins vegar hafnað að greiða kostnað vegna hótलगistingar á öðrum stað og kostnað við bílaleigubíl.

V hefur vísað til gr. 7.2. í vátryggingarskilmálum forfallatryggingarinnar þar sem segir í lið 7.2.3 að félagið „bæti ekki tjón sem stafa af því að vanrækt er að tilkynna ferðaskrifstofu eða þeim aðila sem útvegar flutningsfar eða gistingu að nauðsynlegt hafi reynst að fella ferð niður.“ V vísar til þess að upplýsingar um aðra hótलगbókun M sýni að unnt hafi verið að afpanta hótलगgistingu án endurgjalds til 8. september 2017, en M hafi ákveðið að fara ekki í ferðina 7. september sama ár og því hafi verið nægur tími til takmarka tjón með afpöntun. Einnig telur V að almennt sé hægt að afpanta bílaleigubíla með sólarhringsfyrirvara með fullri endurgreiðslu. M hafi gert hvorugt og því eigi ákvæði gr. 7.2.3 við.

M kveðst í málskoti ekki hafa forfallast fyrr en daginn áður en ferðin átti að hefjast og þess vegna hafi ekki verið hægt að afpanta hana fyrr. Þess vegna eigi ákvæði gr. 7.2.3 ekki við í máli hennar.

Álit.

Ágreiningur er um gildissvið ákvæðis gr. 7.2.3 í vátryggingarskilmálum V þar sem kemur fram að félagið bæti ekki tjón ef vátryggður vanrækir að tilkynna um forföll sín til þeirra sem hann hefur skuldbundið sig til að greiða ferðakostnað hjá. Þegar litið er til orðalags ákvæðisins og 1. málslíðar e.liðar 2. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 telur nefndin að ákvæðið geymi dulda varúðarreglu vátryggingarskilmála en ekki hlutlæga ábyrgðartakmörkun. Ákvæðið eru bein fyrirmæli í vátryggingarsamningi um að vátryggður geri tiltekna ráðstafanir sem fallnar eru til þess að takmarka tjón, þ.e. tilkynna um að hann hyggist ekki fara í ferð. Slík fyrirmæli eru varúðarreglur í skilningi laga um vátryggingarsamninga. Þegar litið er til 7. kafla greiðslukortatryggingarinnar í heild, þar sem kaflaheitið er forföll, kemur ekki fram í vátryggingarskilmálum að V geri fyrirvara um að það sé laust úr ábyrgð ef varúðarreglum er ekki fylgt. Slík ákvæði eru í öðrum köflum tryggingarinnar, t.d. í kafla 5 og 9 og einnig í kafla um bílaleigutryggingar. V semur einhliða, gagnvart vátryggðum, þá vátryggingarskilmála sem gilda um greiðslukortatryggingu þess. Félaginu var í lófa lagið að vekja athygli vátryggðs með skýrari hætti á varúðarreglum forfallatryggingar, eins og t.d. er gert í gr. 5.5 í sömu vátryggingarskilmálum, í kafla um farangur og tafir. Sérstaklega hefði V verið í lófa lagið að gera skýran fyrirvara við að það væri laust úr ábyrgð ef varúðarreglum varðandi forfallatryggingu væri ekki fylgt. Það að vátryggingarskilmálar V eru ekki skýrir hvað þetta varðar verður að meta V í óhag. M á því rétt á óskertum bótum.

Niðurstaða.

M á rétt á fullum bótum úr forfallatryggingu greiðslukortatryggingar.

Reykjavík, 10. apríl 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögmaður

Jón Magnússon lögmaður